



This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

### Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

### About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Rom  
2808  
14.30

Row 2808, 14, 30

Harvard College  
Library



THE GIFT OF  
Archibald Cary Coolidge

*Class of 1887*

PROFESSOR OF HISTORY





2414

J. Alcoverro

# Aplech de versos

TIPOGRAFIA ASMARATS  
CASES NOVES, 27 entre 5  
TELÉFON 4137  
BARCELONA - (S. A. P.)



Joseph Alcoverro y Carós

# Aplech de versos



BARCELONA  
Biblioteca de CIUTAT NOVA  
S. Cristòfol, 17, Sant Andreu  
**1907**

From 2207. 14.30

v

HARVARD COLLEGE LIBRARY  
GIFT OF  
ARCHIBALD CARY COOLIDGE  
APR 28 1925

25 car  
1/1/19

# \* MISSANTROPIA \*

*Com el santperemartri  
qu'al març floreix  
pels marges y voreres  
del caminet,  
la meva poesia  
trista floreix.*

*El blanch santperemartri  
del caminet,  
té branques espinoses  
com d'esbarzer,  
mes, demunt les espines,  
Deu ha permès  
que hi florissin a dojo  
tofes de neu.*

*Aixís jo creya esserne  
sech esbarzer*

*quan, sens pau ni ventura  
plorava fel:  
mes, demunt les espines  
del sofriment,  
brotà ma poesia, com be de Deu.*

*Com el sant peremartri  
qu'al març floreix  
a la vora voreta  
del caminet,  
la meva poesia  
mon dol cobreix.*

## Llany de la meva terra

Estich en terra estranya  
 y tot lo que'm rodeja  
 em diu en son llenguatge  
 que soch un foraster;  
 el mal de l'anyorança  
 ay trist, em sovinteja  
 y'm parla de ma pàtria,  
 mon somni falaguèr.

Aquí no és el meu centre:  
 no hi veig la cara amiga,  
 ni'l dolç escalf hi sento  
 de ma volguda llar;  
 el temps, que sempre vola,  
 aquí, triga que triga;  
 aquí no sé discórrer,  
 ni mòurem, ni estimar.

Vull disfrutâ en la plana  
 del goig de la natura

y enlloch **hi veig masies**  
**ni frescos regadius,**  
**ni les gemades feixes**  
**rublertes de verdura,**  
**ni arbredes ont hi canten**  
**els aucellets jolius.**

El tracte **dels que'm volten**  
a dins del **cor no arriba;**  
la parla **castellana**  
em torba y'm confón;  
no trobo **la franquesa**  
qu'entre nosaltres priva;  
aquêts són **altres homes,**  
axò és un **altre món.**

Ausent de **Catalunya,**  
en terra **forastera,**  
cóm la **ditxosa calma**  
que cerco, puch haver;  
Guaytant **la volta blava;**  
que'l cel no té frontera  
y a tot arreu s'ens mostra  
tan pur y **tan serè.**

Madrid, 1899

## Per la platja

Estant vora de la mar,  
 pensant en tots mos amichs,  
 en la mar o be en la platja  
 sos noms escriure volguí

Vaig seguir fins prop de l'aygua'  
 y a la mar noms esribint,  
 les lletres que jo escrivia  
 s'esborraven desseguit.

Altres noms que més aymava  
 per la sorra'ls escriguí;  
 al cap de dos o tres dies  
 no's podien configir.

Veyent qu'allí s'esborraven,  
 vaig guardar molts noms d'amichs  
 y altres mots que més volia  
 en l'argila'ls escriguí.

Noms que's graven en l'argila  
 fugen, aixís com aixís.  
 Jo que'ls altres que'm quedaven  
 vaig grabà en soques de pi.

El jorn que la destrai cayga,  
 també cauràn, a la fi.  
 ¿Aónt aniria a escriure  
 els noms dels sencers amichs?

Veyent una roca viva,  
 vaig esculpirlos allí.  
 Més, acabada ma obra,  
 després me'n vaig penedir.  
 ¿Per què grabàls en la roca,  
 si en mon cor ja'ls tinch escrits?

Mar endins

A dintre d'una barca m'abandono  
 qu'avença mar endins lleugerament;  
 del mar esvalotat, ni m'en adono,  
 atret per la blavor del firmament.

Mes el vent em governa: a la barqueta  
 intranquila s'endú d'açí d'allà;  
 en son dur costellam l'onada hi peta,  
 o acostantshi manyaga, s'hi desrà.

Y la barca rellisca adalerada,  
 en mitj d'escuma blanca com la neu,  
 ja s'abisma en el solch qu'obre l'onada,  
 ja s'enfila lleugera demunt seu.

Creix la maror, la barca se'm decanta  
 quan m'estasia més el firmament.

Mes, res de tornà enrera; no m'espanta  
l'embat de l'ona ni l'udol del vent.

Qu'és més sublim lluytar en mar revolta  
que tornar terra endins, y viure esclau  
entre l'onada mondanal qui'ns volta  
y la regió serena qui'ns atrau.

## Pels carrers

Cansat de guaytar enfora  
 les mesquineses del món,  
 m'aveso a guaytar endintre,  
 dins la cova de mon front.  
 Els pensaments s'hi passejen,  
 s'hi entreveuen els recorts,  
 hi van naixent els desitjos,  
 hi moren les il·lusions.

M'aveso a guaytar endintre,  
 dins les celdes de mon cor  
 Hi fan estada's afectes,  
 s'hi remouen les passions,  
 les dolors s'hi agombolen  
 y hi viuen al fons de tot.

M'aveso a guaytar endintre,  
 dintre de mon petit món,  
 a guaytar la lluya eterna  
 que mouen el cap y'l cor;

**quan guanya un, quan guanya l'altre,  
quan s'agermanen tots dos**

M'aveso a guaytar endintre,  
mentres transito pel món,  
passant prop dels qui'm coneixen  
sense adonarmen tan sols,  
y escoltant com els qui passen  
van dihentse: «deu ser boig!...»

**Oh, qu'hermós guaytar endintre,  
y oblidarse d'aquest món!**

## Primavera trista

Oh, qui hi pogués tornà a n-el trist hivern!  
 a n-aquells jorns de plujes y gelades,  
 dels vents huracanats y xiuladors,  
 dels arbres despullats, de les nits llargues,  
 dels aucells morts de fret demunt la neu,  
 del plor dels degotalls de les teulades,  
 del cel plomíç, del prat sense verdor,  
 sense una melodia ni una flayre!

Avuy ja tot renaix: els admetillers  
 han estesa de flors una nevada,  
 y tornen els aucells a refè'l niu...  
 y floreix en els cors nova esperança.  
 Jo tan sols abatut, silenciós,  
 veig més flors y més aus a cada aubada,  
 y, com arbre que'ls frets han corgelat,  
 sento encar més endins l'hivern de l'ànima.

Oh, qui hi pogués tornà a n-el trist hivern!  
 llavors no'm veya sol, com me veig ara.

Avuy, si tot renaix, si tot somriu,  
tot llavors en mon dol m'acompanyava:  
els vents huracanats y xiuladors,  
els arbres sense fulles, les nits llargues,  
els aucells morts de fret demunt la neu,  
el plor dels degotalls de les teulades,  
el cel plomíç, el prat sense verdor,  
la terra nua y trista y desolada.

## Nova primavera

Ja ha tornat la primavera,  
 ja ha tornat el mellor temps.  
 La viola penitenta  
 dies ha que no floreix.  
 L'arbre treu sava novella  
 qui dona brots primerenchs.  
 Ja tot respira alegria,  
 tot reviu y refloreix.  
 La campinya esmortuhida  
 ja s'ha emmantellat de vert  
 y, com rojes flamarades,  
 demunt del prat rialler  
 treuen el cap mil roselles  
 que balandreja l'oreig.

Ja ha tornat la primavera,  
 ja ha tornat el mellor temps.  
 Ja van fugint de ma pensa  
 mos negres pressentiments;

les esperances marcides  
novells rebrots van trayent.  
Ja tot respira alegria;  
dintre mí tot refloreix.  
El meu cor, plè de tristesa,  
son vel de dol ja s'ha tret;  
y, com enceses roselles  
que balandreja l'oreig,  
les més vives fantasies  
bogejen en mon cervell.

# \* \* AMOROSES \* \*

## Preludi

En aquest indret  
de la carretera,  
un dia vegí  
mon amor primera.

La vegí passar  
fresca y riallera,  
bella, com l'esclat  
de la primavera.

Sense dirli un mot,  
prou la trapacera  
entengué pla be  
la meva fal.lera.

Y un cop y altre cop  
la vegí encisera,  
en aquest indret  
de la carretera.

## Reincidència

Te vegí algunes vegades,  
vaig tractarte més de dos.  
El tracte cridà l'afecte,  
l'afecte cridà l'amor  
et pregunto si m'estimes,  
trist de mí, y'm dius que no.  
El teu *no* feu nèixer l'ira,  
l'ira seu nèixe'l rencor,  
el rencor engendrà l'odi;  
còm se criden les passions!  
Més, mira què són les coses:  
l'odi cridà'l desconfort,  
el desconfort l'anyorança  
y l'anyorança l'amor.  
De tots desdenys no'm recordo;  
¿vols, amoreta, mon cor?  
Si'm dius s'i'm daràs la vida,  
si'm dius no'm daràs la mort.

## Mal d'amor

Déxiamtho dir lo qu'en mon cor hi nia  
 y'm posa alabatut y neguitós;  
 escolta quina estranya malaltia  
 de pena y goig a l'hora'm té febrós.

Jo no sé pas de quàn que malaltejo;  
 jo no sé pas de cert què ho pogué fer;  
 en va volums y més volums fullejo  
 cercant això que tinch que podrà ser.

Jo no més sé qu'abans, jove com era,  
 obrava y fins pensava com un vell;  
 jamay una esperança falaguera  
 creuava fugitiva mon cervell;

emveya sol, tot sol; quan esguardava,  
 trobava'l meu casal abandonat;  
 guaytava indiferent lo que'm voltava;  
 feya via al etzar, com alelat;

no anyorava'ls esclats de nova vida,  
 no hostatjava mon cor cap viu anhel;  
 no treyen mos vergers gaya florida;  
 no hi havien estels en el meu cel.

De sopte, no sé còm, enriolada,  
 una esperança al lluny ha ressurgit,  
 com somriure esclatant de bella aubada  
 que va fonent les ombres de la nit.

Mes, ah! màgich engany! aquest somriure  
 poch saps tu, poch saps tu'l mal que m'ha fet;  
 que, tot un munt d'idees fent reviure,  
 m'ha deixat cavilós, trist, inquiet.

Y he sentit del meu cor les flamarades,  
 y he sentit del meu cap les bullentors...  
 y he cuydat més les flors, les he besades,  
 y he trobat un consol besant les flors.

Dígamho tu què ha fa que nit y dia  
 temps ha no tinch espurna de descans;  
 dígamho d'ont ha nat la malaltia  
 que m'ha robada, ay trist! la pau d'abans.

Serà, potser, que'l foch de ta mirada  
 inclement el meu cor ha enarborat?

serà que ta rojor fresca y gemada  
mes galtes més d'un cop ha sonrosat?

Ah, sí; tu m'has donat alguna cosa  
que's regira y fermenta dins de mí;  
fòra d'un bell recort tot m'hi fa nosa;  
visch anyorat, mes ay! no puch gorir.

No'm pot gorir no més que la traydora  
qu'ab un esguart mon ésser trasbalçà;  
sols pot trobar una herba goridora  
la qu'ab tals artificis m'encisà.

Vinga'l remey; no ho vulgues que s'immoli  
en l'ara de l'amor mon pobre cor;  
fóra'l trist llantió qu'acaba l'oli,  
que flameja un instant, vacila y mor

Amoreta

May en encisos creguí;  
mes, del dia que't vegí,  
penso d'una altra manera.  
Còm no té d'ésser així,  
sent, com ets, tan encisera?

## Llir entre carts

En el despatx de casa teva  
 so entrat avuy aquest matí.  
 Era dejorn; mentre esperava  
 he anat guaytant d'ací d'allí.  
 Res m'era nou: ni aquells infolis,  
 ni l'escriptori gran, macís,  
 ni aquella caixa tan feixuga  
 que tant d'argent amaga dins,  
 ni la paret ab plans, diplomes  
 y calendaris a desdir,  
 tot sense gust ni simetria,  
 sense que l'art hi presidís.  
 Ficsant l'esguart incert, de sopte,  
 poch ho diries lo que he vist:  
 una capseta que brodaren  
 ab tal riquesa de perfils,  
 qu'aquell regust de tanta prosa  
 com per encant s'és esvahit.  
 Benhajes tu, qu'ab mans de fada  
 fas brillar flors en plena nit.

## Pel jardí

Era un matí de maig: alegres colles  
 anguilejaven pel jardí florit;  
 tu estaves entre mitj de tes amigues;  
 jo'm trobava entre mitj de mos amichs.

Al vèurens ens guaytàrem, enrogírem  
 y'ns parlàrem després entre suspirs;  
 qui riure elles ab elles tes amigues!  
 y qui riure, ells ab ells, els meus amichs!

Les colles poch a poch es destriaren  
 y'ns fonguérem abdós verger endins;  
 tu no pensares més en tes amigues  
 ni jo'm vaig recordar dels meus amichs.

## Recort

T'en recordes d'aquell dia?  
 Estaves com qui somia  
 y, sortint de tras-cantó,  
 sens darte temps de girarte,  
 tendrament vaig abraçarte  
 y vaig ferte aquell petó.

Allavores et girares  
 fingint rencor y esclamares:  
 —Fuig, boig, tu y el bigotot;  
 m'has punxat tota la cara!  
 ah, si heu fums la meva mare  
 d'aquêts petons d'homenot!—

Jo hi vaig riure; tu probares  
 de fê'l cremat; no ho logreres  
 y vas riure al cap de poch,  
 y, no sé que't passaria

que, de sopte, jo sentia  
l'halè d'uns llavis de foch.

Quan, d'ençà d'eixa diada  
qu'en el cor tenim gravada,  
amagant l'emoció  
y mirant que ningú ho noti,  
em parles del meu bigoti...  
coneix que vols un petó.

Ausència

Creuant el munt de pobles que'ns separa  
 han arribat tes lletres a eixa terra,  
 ont creus qu'arrels tan fones com la serra  
 potsé he posat, perque no torno encara.

No ho creguis, no; que si la sort avara  
 així ho té disposat, be'm mouen guerra  
 l'anorament que dins mon pit s'aferra  
 y'l desitj d'abraçarte era-abans-ara.

Tornaré, si a Deu plau; fòra tristura;  
 que de goig jo faré que prompte saltes,  
 qu'en ton llabi floreixen les cançons;

y embadalit, al veure ta hermosura,  
 a sobre de les roses de tes galtes  
 mos besos volaràn, com papallons.

Evocació

Poch ho saps tu com m'estasia  
el vell balcó d'aquí davant!  
No hi ha rosers ni clavellines,  
ni caderneres refilant,  
ni, recolzada a la barana,  
cap bella verge està esperant...  
Un gert palmó d'aquesta Pàscua  
qu'ab senyoriu s'hi va vinclant,  
du visions de llar ditxosa  
ab l'alegria d'un infant.

Prosa

Fa temps qu'estem enfeynats  
 ab capituls, dot, llegats  
 y altres coses enutjoses;  
 mes, a cada dos per tres,  
 aquest ditzós interès  
 fa que perillen les noces.

Tu, per lo que puga ser,  
 vas brodant d'allò més be  
 tot un be de Deu de roba;  
 ta mare, regatejant,  
 no tira may endavant  
 la compra dels nostres mobles.

Y aixís tot és insegur;  
 res sé jo ni res saps tu  
 y'l temps depressa s'escorre,  
 avuy sembla que mellor,

demà sembla que pitjor,  
entre'l temor y l'angoixa.

El rossinyol, entre tant,  
el qu'alegrava ab son cant  
nostres hores més ditxoses,  
sense cap formalitat  
fa temps que s'ha maridat  
ab comare rossinyola.

Epílech

Quan cada dematí  
 a dins del seu jardí  
 el pensament me porta,  
 la veu del rossinyol  
 que canta'l naixent sol,  
 y si m'en diu de coses!

Em parla d'una amor  
 que s'en ha endut la flor  
 encesa y aromosa  
 de gaya joventut;  
 mon paradís perdut  
 jo hi tinch en eixes ombres.

El rossinyol, a dalt  
 del arbre més capdalt,  
 d'amor llençava notes;  
 a baix, nosaltres dos,  
 un himne de dolçors  
 cantàvem llargues hores.

D'ençà que ve l'estiu  
aqueell ardent caliu  
direu que reviscola...  
Y son jardí és tancat;  
may més de bat a bat  
se m'obriràn les portes.

Encara'l rossinyol  
entona al naixent sol  
ses matisades notes:  
y'l refilar festiu,  
que fa'l recort més viu,  
em sembla una riota.

# \*\* ENDRECES \*\*

## Rosa mística

Mística Rosa d'esquisida flayre  
que'ls cors embauma y'ls espays perfuma;  
vida y dolçura y esperança nostra,

Salve, Maria.

En cada pich de serra, en cada poble,  
us veig florir modesta y encisera,  
belia com cap, ufana y colorada  
de vius matisos.

El Sol Diví vos colra y il.lumina,  
l'Esperit Sant envia sa rosada,  
y és Jesucrist vostra única Poncella  
que'l món esquinça

Angels puríssims qui del cel devallen,  
volant entorn, són vostres papallones;

n'estreuen mel, com les abelles pròdigues,  
estols de verges.

Màrtirs ardits us trauen les espines;  
jolius infants ignocentment us besen;  
ab plors us reguen viudes desolades,  
vells eremites.

En vostres branques rossinyols hi canten  
himnes d'amor, qui eternament ressonen;  
sembla'l vestit de vostres gerdes fulles  
mantell de reyna.

Els orfanets s'acullen a son ombra;  
els pecadors com a sagrat us guayten;  
dels corferits son herba remeyera,  
bàlsam de vida.

Y'l món en pès, ab força sobrehumana,  
se sent atret per vostra gentilesa;  
com girassol, sumís a Vós s'inclina  
y així us aclama:

Mística Rosa d'esquisida flayre  
que'ls cors embauma y'ls espays perfuma;

vida y dolçura y esperança nostra.

Salve, Maria.

### ENDREÇA

*En lo pregón d'ubaga tenebrosa,  
só un rossinyol perdot en l'espessura;  
cada capvespre llenço'ls cants a l'ayre,  
ningú'ls ascolta.*

*Ningú del món; que prou qu'a Vós arriben;  
humils com són, jo sé que no us desplauen;  
deume a fruir, en pach de mes cantúries  
vostres aromes.*

## A la padrina

(FELICITACIÓ PERA NOYS)

Be ho sap prou, bona padrina,  
 qu'és gran ma estimació;  
 vostè sempre m'encamina  
 y m'ensenya la Doctrina  
 perque sia un bon minyó.

Jo faig moltes diablures  
 y li fujo pels carrers,  
 y vostè'm don'confitures  
 y altres mil lleminadures  
 que m'agraden d'allò més.

Perxò en aquesta diada  
 vinch a ferli l'amistat,  
 a donarli una abraçada  
 y a dirli qu' una altra anyada...  
 ja ho veurà com faig bondat.

Al gran poeta català  
Mossèn Jacint Verdaguer

¿Quí ho diu qu'és mort el geni?  
 ¿Quí ho diu que'l mellor astre  
 del cel de Catalunya  
 s'acaba d'apagar?  
 Es viu, ben viu encara;  
 per tot ha deixat rastre.  
 Jo l'endevino, el sento  
 y arreu el veig brillar.

Les gegantines cimes  
 de nostra Catalunya  
 les gestes de sos hèroes  
 tot temps repetiràn;  
 encar sembla que Guifre  
 del Canigó s'allunya,  
 qu'al cim de Sant Geroni  
 hi ha l'ombra del rey Gran.

La mar ab son murmuri  
 ens parla dels navilis  
 ab que Colom volava  
 pel mar engolidor;  
 la mística capella,  
 de càntichs y d'idilis;  
 l'estany, palau de fades,  
 de somnis y d'amor.

Y'l bell concert qu'aixequen  
 el mar y la montanya,  
 el temple y la capella,  
 la vall y la ciutat,  
 serveix pel gran poeta  
 de colossal peanya  
 ont s'hi engrandeix l'esfigie  
 del geni sublimat.

Es ell qui signa als homes  
 la fi d'aquest desterro  
 y d'u a Catalunya  
 que serà gran ab Deu;  
 es ell qui s'ageganta,  
 més fort que Tallafarro,  
 més cast que Rosalia,  
 més gay que Flordeneu.

## A l'«Aplech Catalanista»

EN SA VISITA AL CENTRE POPULAR CATALANISTA  
DE SANT ANDREU

Recurrent en romiatge  
tot el terrer català,  
heu vist en el nostre estatge  
la senyera voleyar,  
y heralds d'una pàtria forta,  
haveu trucat a la porta:  
«obriu, que volem entrar».

Y la porta havem oberta  
a l'*aplech* guerrejador;  
nosta casa li hem oferta  
y un seti vora l'escó,  
y hem obert els nostres braços,  
y hem estret els nobles llaços.  
de durable germanor.

Conteu les glòries dels avis,  
 vora la llar asseguts;  
 espliqueulos els agravis  
 que la pàtria té rebuts;  
 còm la casa li ussurparen,  
 y sos fills arrocegaren  
 la cadena de vençuts.

Desvetlla la fillada,  
 qu'un nou dia ha començat;  
 mostrauli la bella aubada,  
 el cel pur, asserenat;  
 el sol ixent elevantse  
 y'l terrer reviscolantse  
 a l'oreig de llivertat.

Moguts ab el vostre exemple,  
 tindrem fe de bo y mellor.  
 cada cor serà un nou temple,  
 cadascú un nou campió;  
 qui s'allunyi d'aquest sostre,  
 no serà de casa nostra;  
 serà sort o be traydor.

Mentre tant, el romiatge  
 tots vosaltres rependreu;

serà llarch vostre viatge;  
mil esculls hi trobareu.  
Sereu ferma devantera:  
als qui vinguen al darrera  
el camí els aplanareu.

Y en la lluyta brau y noble  
d'una idea renaixent,  
us seguirà tot un poble,  
com un riu qui va creixent;  
y la pàtria, llivertada,  
serà forta, respectada,  
de llevant fins a ponent.

Març 1904

## La boyra de Montserrat

Al voltant del Montserrat  
 blanca boyra he ovirat  
 qui l'embolcalla,  
 quan despunta'l sol ixent  
 y quan la foscor s'estén  
 per la montanya.

En nuvolada suau  
 tapa a voltes el cel blau  
 y'ls cims més aspres;  
 y, tocat pels raigs del sol,  
 se pendria per estol  
 de rossos àngels.

Jo l'he vist al dematí  
 y m'ha semblat vel diví  
 que'l món separa,  
 y, fent de partió'l vel,  
 fa d'eixa serra del cel  
 una avantsala.

Més, si algún dia l'he vist  
 quan el dia's posa trist,  
 a l'hora baixa,  
 he dit qu'era pur incens  
 eixit del voler immens  
 a nostra Mare.

Y he vist com bell incenser  
 ma terra qui, falaguer  
 perfum exhala,  
 y arribant al Camaril,  
 a la Morena gentil  
 besa les plantes.

Y en ales de l'ideal  
 trasportat, veig pujà endalt  
 boyrina blanca,  
 qui creix... y creix... y s'estén  
 y fins taca'l firmament  
 y'ls cims més aspres.

Veig pujar al Montserrat  
 els vapors del Llobregat  
 qui abaix l'aclama;  
 les aromes de les flors  
 qu'en varietat de colors  
 a terra esclaten;

armoniosos cantars  
y, sortint dels campanars,  
veus compassades,  
y entre aromes y cançons,  
gomechs, cants, oracions  
amunt s'enlayren.

Natura y poble en estol  
sa essència, que'l ventijol  
porta, n'exhalen  
y en nuvolada suptil,  
la acull desde'l Camaril  
la Verge Santa.

Per Maria benehit,  
vola fins a l'infinit  
la boyra blanca,  
y puja, puja pels cels,  
deixant enrera'l sestel  
y fins davant Deu no's para.

#### ENDREÇA

¡Oh Verge de Montserrat!  
feu qu'eix cant qu'us ha enviat  
un fill qui us ayma,  
arribi en núvol d'incens  
fins al trono ont Deu immens  
hi té sa estada.

## Als pastors de Monistrol

Pastorets de Monistrol,  
 pastorets de la montanya,  
 els qui, anant a pasturar  
 el remat. tots els dissaptes,  
 quedàveu embadalits  
 sentint cantadiça d'àngels;  
 els qui vareu descobrir  
 de vostra Mare l'estaige,  
 la Verge de Montserrat,  
 per boixos embolcallada:  
 d'amagatalls jo'n sé molts  
 ont la Verge hi és tancada;  
 els cors de molts catalans  
 com una perla la guarden:  
 si voleu saber quins són  
 entrau dintre la seva ànima;  
 la veureu qui sembla un cel,  
 que'l seu cor sempre està en calma,  
 y una alegria s'hi sent,

com de cantadiça d'àngels.  
Puig debeu està a l'empir  
entorn de la Verge Santa,  
feu qu'un tresor tan preuat  
en mon cor hi tinga estada;  
que cada cor català  
siga per Maria una ara,  
y qu'ab vosaltres vinguem  
per vèurela cara a cara:  
sants pastors del meu poblet,  
pastorets de la montanya.

Per un álbum

Al veure en eix ramell vostre  
aquestes flors radiants,  
us pregunto: On són cullides?  
y'm respondeu: «Al Parnàs».  
Jo que desseguida hi corro  
ab ma pensa, adalerat.  
Essent davant de la porta,  
ja'm trobo ab un desengany:  
el darrer que va pujarhi  
tancà y s'en dugué la clau.

## A unes aurenetes

Per què no hi veniu, gentils aurenetes,  
 sota ma teulada per bastirhi'l niu?  
 L'ala paternal us brinda amorosa.  
 Gentils aurenetes, per què no hi veniu?

Porteunhi de llot, porteunhi de palles,  
 qu'és sant eix desfici qu'ho reviva tot;  
 és l'amor sublim qui endolceix la tasca;  
 porteunhi de palles, porteunhi de llot.

Veniuhi, que'm plau, vostra xerradiça,  
 qui torba, alegrantes, les hores de pau;  
 vostre vol incert ab l'esguart segueixo;  
 vostra xerradiça més encara'm plau.

Veniu, que tot sol em migra l'angoixa  
 y la solitud a mi'm fa condol;  
 veniu a alegrar ma trista morada;  
 veniuhi, aurenetes, que'm migro tot sol.

## A Abel

(D'ANDREU CHÉNIER)

Abel, dolç confident  
 de mos joves secrets,  
 tornem als passeigs nostres  
 avuy, pel maig atrets.  
 Vina a l'ombra a ascoltar  
 noves amors d'enguany;  
 tot ayma en primavera,  
 mes jo en tot temps de l'any.  
 Mentre l'ombriu hivern  
 son regne fret regeix,  
 tu saps be si'l mastral  
 ab ma lira s'uneix.  
 Ma Musa envers eis glaços  
 no conduheix son pàs;  
 delicada, tremola  
 enfront de gebre o glaç  
 y, vora de la llar,  
 quan lluny de tots s'asseu,  
 escolta xiulà'l vent  
 y no se sent sa veu.

Mes, aixís que Procné  
avíà l'aucellada,  
aixís que, al gay murmuri  
de fresca fondalada  
els camps s'han enjoyat  
ab gales d'himeneu,  
entregada sens por  
a sos afanys, sa veu  
se sent de nou, renaix  
ab nova cantadiça;  
y aixís com la cigala  
qui's pesa a la verdiça,  
de l'una branca a l'altre  
anantse repenjant,  
ab gotes de rosada  
y ab flors no més passant  
s'esplaya y, dels bells dies  
profeta armoniós,  
als cançons del camperol  
uneix son cant joyós;  
també jo, arreu corrent,  
cercant noves foscúries,  
vaig cantant el zefir,  
les nimfes, les boscúries  
y les flors primerenques  
y ses brillants colors  
y, més que la flor belles,  
mes novelles amors.

## Himne als Sants Ignocents

(D'AURELI PRUDENCI CLEMENT)

Salve, martres en flor—que l'enemich de Cristo  
 al cel vos transportà,  
 com transporta les fulles—de rosa, tot just nades,  
 el torb qui brunz irat.

¡Oh víctimes primeres—qui per Jesús moríreu.  
 tendre estol d'immortals,  
 qui jugueu ignocents—ab palmes y coronas  
 sobre'l meteix altar!

El tirà neguitós—escolta com el Príncep  
 dels reys us va animant:  
 qui en nom d'Israel regna,—qui en el palau domina  
 del Profeta real.

Y diu irat l'esbirro:—Tu del dar.era, empenyme;  
 satèlits, prompte, avant;

desenvayneu el ferro,—colpejem y que s'omplin  
tots els bressols ab sanch!—

Foll el butxí traspassa—les desagnades víctimes  
ab coltell flamejant  
y mira si en el cossos—d'aquelles tendres ànimes  
un sol halè ha quedat.

¿Quin mal a aquest iguala?—¿qui ajuda al rey Herodes  
en crim tant inhumà?...  
En tant, Crist Unigènit—impunement s'aixeca  
en mitg la mortandat.

# \* \* \* NATURA \* \* \*

## Estiu

Ja'l sol ha rossejat les verdes messes  
y'l segador ab la batuda palla  
ha aixecat grans castells aprop de l'era.  
L'estiu ja ha entrat. A l'horta y la masia  
tothom se mou y mil remors se senten.  
Ja'ls jornalers han arribat a colles,  
la fanga al coll y la cançó a la boca;  
ja les minyones han marxat lleugeres  
a estendre'l devantal devall dels arbres;  
que les petites flors de primavera  
ja donen fruyts molçuts y vermellosos.

Per cercar la frescor qu'enlloch se troba,  
del mas m'allunyo y a una font m'atanço;  
mon cor respira, mos pulmonss'aixamplen  
y l'esprit té'l repòs que tant anyora.  
Frescal y joganera la fonteta  
s'escorre per la molça atapahida;

les branques de l'arbreda remorosa  
 es vinclen per guaytarse en l'aygua pura;  
 el rossinyol ensenya ses cantades  
 a sos petits qui aletejant el volten  
 y la catifa per l'herbey teixida  
 convida a descansar sota l'ombreta.

Ab greu recança de la font m'allunyo,  
 de ses remors, sa fresca y ses cantúries.  
 Ombrejen el camí les etzevares  
 que les flors de vidalba entretexeixen;  
 el burinot, brunzint volta y revolta  
 y l'aranya texeix sa tela fina  
 en mitj dels esbarzers de la marjada.  
 Allà aprop, un bastó ab un gech a sobre  
 y ab un barret demunt, el camp vigila,  
 espantant a la tímida auzellada.

Y'l sol sempre pujant, y als bons pagesos  
 la suhor de son front regant la terra,  
 l'ayre sumort y les metixes ombres  
 ab xardorós ressol que'l pit aufega.  
 Y en tant, sortint del campanar del poble  
 y atravessant el vel suptil de l'ayre,  
 pausadament el bategar ressona  
 del toch de la oració; ja és el mitjdia.

Els escampats treballadors s'acoblen  
 a l'ombra d'un parral de fulla espessa  
 y després de dinar fan mitjidiada,  
 en tant que la cigala emperesida  
 rondina la non·non desde l'arbreda.  
 Tot dorm a dins del mas; no més la mare  
 a l'infant de son cor gronxa que gronxa.  
 xerrica, enfora, la gastada sínia,  
 degoten sordament els vells catúfols;  
 l'escampada aviram grata la terra,  
 prop de la porta çà y enllà s'aclosa,  
 y un baylet de pochs anys, de munt la palla  
 graciós y alegròy, fa tombarelles.

Mes, dona la senyal el cap de colla  
 y tornen a sa tasca 'ls bons pagesos.  
 El més vell, allà aprop, la terra llaura  
 y entona una cançó tota armonia,  
 mes al ensems, pausada y cançonera  
 com son pas, com els bous y com la tarda;  
 d'altres, per entre'ls solchs el grà hi amaguen  
 qui dintre de son sí la vida porta,  
 y les fadrines i hortaliça arrenquen  
 que l'endemà s'enduhen a la plaça.

Y així se va fent tart; el sol s'allunya,  
 y comencen sos vols les aurenetes,  
 y quan les veuen, a sortir s'arrisquen,  
 els rats-penats de ses confurnes fosques.

Els noys endiastrats, al adonarsen  
 que van ab vol incert arràn de terra,  
 els empayten arreu ab llargues canyes,  
 en tant que'ls jornalers marxen a colles  
 la fanga al coll y la cançó a la boca  
 y desde'l campanar de pobra iglesia  
 ressona'l toch pausat d'Ave Maria.

El sol és post; lesombres s'acumulen,  
 la lluna va escampant sa claror bruna  
 y a dins del mas, qui ja ha tancat ses portes,  
 l'avi, de cap nevat, passa'l rosari.  
 Ja és negra nit; y, quan tothom descansa,  
 l'amo del mas, mitj adormit, somia.  
 Somia veure grans cistells de fruyta;  
 per les parets rengleres de panotxes;  
 a dalt del sostre moscatells y pances;  
 castells de palla pels voltants de l'era,  
 ví dins del cup y grà dins de la sitja.

## Fantasia de tardor

Vingué una ventada mortífera y freda;  
 la plana ensopida de sopte gelà;  
 l'aucell va encauar-se, va moures l'arbreda;  
     vingué una ventada  
 y totes les fulles, y quin tremolar!

A dreta y esquerra per l'ayre agitades,  
 al arbre s'afaffen, tement per sa sort;  
 la fulla més seca s'aferra debades:  
     a dreta y esquerra  
 l'açota l'oratge, l'arrenca y's mor.

A sota de l'arbre ben prompte ja vola,  
 y baixa y rodola, joguina del vent;  
 ja cau... ja és a terra; mes, ay! que no és sola:  
     a sota de l'arbre  
 immens cementiri de fulles s'estén.

Estàn enrampades y grogues y esteses;  
 mes, ve una ratxada rabent'del mastral,

y totes la volten y per ell empeses,  
estant enrampades,  
canten a la morta lo seu funeral.

A terra comença un ball de cadavres;  
s'aixequer, s'abaixen, se van estenent  
y's topen y volten les soques del arbres.

A terra comença  
un ball y un enterro y un fúnebre accent.

Accent qui murmuren ensems a l'arbreda  
les altres germanes qu'enca respectà  
del mastral que buta la ratxada freda.

L'acent qui murmuren:  
«Avuy per vosaltres; nosaltres, demà.»

## Dret als cims

De bon matí a la primavera  
 tresco sovint camps a través  
 y una gran força irresistible  
 envers la serra'm conduheix.  
 Cercant ombrívoles tasqueres,  
 ja'l pla gemat deixo a mos peus,  
 ja oviro aprop el puig fresquívول  
 ja soch a dalt ara meteix.  
 Mes, tant-se-val; en restellera  
 més pichs y serres vaig veystent;  
 quin goig pujar al més altívol  
 y respirar ben a pleret!  
 De nou atret per les altures,  
 al cim més alt corro ab dalè.  
 Com més ardit jo m'hi enfilo,  
 el cim més alt s'empetiteix  
 y les montanyes més llunyanas  
 sembla que creixin davant meu.  
 Illusió! frisança folla!  
 a dalt de tot no arribaré

estich retut... el sol s'acotxa...  
el camí tet haig de desfer...

Pels corriols corrents devallo;  
ja veig ei pla sota mos peus...  
mes, al bell cim de les muntanyes  
deixo quelcom de mi meteix.

La meva feixa

Un escalonat de feixes,  
 qu'és bonich al bes del sol!  
 Unes feixes xiques, xiques,  
 plenes d'esplendents verdors  
 tot l'anys gerdes y ufanoses  
 y rialleres de tons.  
 Jo'n voldria tenir una  
 y cuidarla jo tot sol:  
 la més petita de totes,  
 la del darrer esglahó.  
 Hi faria monjeteres  
 qui s'enfilessen bentost,  
 carbaceres qui ajacessen  
 son ample fullam blavós  
 y blat qui adrecés sa tija  
 y un escampall de fajol;  
 cada cosa arrenglerada,  
 ben distint cada color.  
 Després plantaria un arbre  
 pera posarmhi a redós;

un arbre de soca baixa  
y de forces branquillons,  
tots inclinats cap a terra  
pera abastà'l fruyt mellor.  
Y hi vindria la brivalla  
de tots aquells encontorns  
a disputà a l'aucellada  
el més plè y més savorós.

## Aubada sinistra

A llevant hi surt el sol,  
 qui és vida y alegría;  
 a llevant hi surt el sol,  
 com besada de consol.  
 A son pas vivificant  
 tot el pla's va enriolant.  
 Visca, visca'l bon llevant!

A ponent hi ha una negror  
 ben feresta y malastruga;  
 quan ponent porta negror,  
 fa basarda y fa pahor.  
 Es una ombra y un mal vent:  
 tot afina ont s'extén.  
 Llamps l'abrusen el ponent!

Ai Monseny

## HIMNE

Companys excursionistes  
 qui, plens d'entusiasme,  
 els ayres de la serra  
 veniu a respirar,  
 fugint de les mirades  
 de les ciutats y viles,  
 puig qu'un bon vent us porta,  
 jo us dich: avant! avant!

Com l'auzell près qui salva  
 les portes de sa gàvia  
 y va de branca en branca  
 trenant bella cançò,  
 aixís deixant nosaltres  
 el ciutadà bullici  
 tresquem, cantant alegres  
 per crestes y turons.

Seguim les pedregoses  
 tasqueres insegures;  
 seguim la via incerta  
 dels altres vianants;  
 com més la costa és aspra,  
 més bell el panorama;  
 quan minvin nostres forces,  
 ja'n donarem les mans.

Amunt que'ns hi esperen  
 ubagues delitoses,  
 dolls de gelades aygues  
 fagedes, prats jolius  
 y Coll Pregón magnífich  
 y Matagalls altívol  
 y'l mirador esplèndit  
 ont Sant Marçal hi riu.

En cada runa antiga  
 hi llegirem històries;  
 en totes les ermites  
 pia tradició,  
 en les masies ròniques  
 usatges qui'ns captiven  
 y en boca de les noyes  
 fresquívoles cançons.

Aixís ab Catalunya  
 farem la coneixença

y sentirem fretura  
 de contemplarla a plor;  
 sitarem coratjosos  
 l'esguart a les altures  
 y amunt, per l'espessura,  
 qu'a dalt respirarem.

Allí, voltats per l'ayre  
 puríssim de montanya,  
 tenint al demunt nostre  
 no més qu'un cel tot blau,  
 y a nostres peus extesa  
 l'hermosa Catalunya,  
 direm ab veu de l'ànima:  
 Ma pàtria, Deu te guardar!

Companys excursionistes  
 qui, plens d'entusiasme,  
 els ayres de la serra  
 veniu a respirar,  
 pujem la serralada  
 fresca' y riallera;  
 dalit, petjada ferma;  
 avant y sempre avant!

# \* RONDALLES \*

## El dir de la gent

Un minyó y'l seu parc, vell xaruch,  
anaren a la fira a comprà un ruch  
y, comprat que l'hagueren,  
el camí del seu poble reprengueren.  
Va muntar dalt del ruch el pobre vell  
y seguia'l seu fill darrera d'ell,  
quan, veyentho unes dones del veynat,  
digueren:—Vell crudell desanimat!  
no veus com el teu fill no't pot seguir?  
y tu, tan repapat sobre'l polli!—  
—Es vritat, diu el pare; tant-se-val  
que siga'l fill qui munte l'animal.—  
No feya un quart qu'així  
pare, fill y animal feyen camí,  
qu'uns joves asseguts davant d'un mas  
digueren a n-el fill:—Tu, pillardaç,  
dropo, galifardeu,  
com permets que ton pare vagi a peu?

—Ja sé com hem de ferho, digué'l fill,  
 y de qu'en diguin res no hi ha perill:  
 puje uhi vós y tot; si, calculat,  
 és lo més ben pensat.—

Bon anar a cavall varen trobar

No le varen tombar  
 la propera carena,  
 una pluja de rochs sobre l'esquena  
 un estol de baylets els hi engegaren,  
 fins que descavalcaren.

—Ben mirat, els baylets tenen rahó,  
 digué a n-el fill el pare bonatxó;  
 l'animal és tendret y, tant meteix,  
 de dur dos cossos grans en té un bon feix.—

Mentre es feya aytals reflexions,  
 una colla de noyes y minyons  
 qu'a la plaça s'esqueyen,  
 estones hà que reyen,  
 al veure que, portant un animal,  
 cap d'ells anava a dalt.

Vegentse aixís befat,  
 digué a son fill el vell malhumorat:  
 —Ja ho veus: volent mirà'l dir de la gent,  
 per poch perdem tots dos l'enteniment,  
 D'aquesta hora en avant no mires treves;  
 sens fer mal a ningú, ves a les teves,  
 y, si alguns et retallen o s'esveren,  
 pensa: «De Deu digueren.»—

## Les camises d'estopa

Una vegada era un pare  
 qui tenia tres filles;  
 les volia casar;  
 no tenia camises.

Mes son pare'ls en deya:  
 —No ploreu, bones filles;  
 que si espera teniu,  
 ja'n tindreu de camises.

Si'n tinch llevor de cànem  
 que'l sembraré al seu dia;  
 del cànem que'n farà,  
 l'estopa'n sortiria;  
 si estopa tenim prou,  
 en sortiràn camises.—

Mes las filles, cremades,  
 esvalotèn y criden;  
 no les volen d'estopa;  
 sols de llí les durien.

Quan son pare això sent  
 els hi dona palliga;  
 tant si volen com no,

passarà lo qu'ell diga.  
La mare, aixís que veu  
que creixen les renyines,  
pera posarhi pau,  
aixís els advertia:  
—Quan el cànem sembrat  
hagi dat sa cullita,  
quan el drap n'hagin fet  
de l'estopa cullida,  
llavores, disputeu  
si'n portareu camises.—  
Al sentir ses rahons,  
aquell pare y les filles  
no's barallaren més  
per coses de camises.

## El novenari de Foramón

Dels qui van a la terra mallorquina,  
 tan sols qui's pert esbrina  
 qu'en un recó de mó  
 hi ha'l poble atrotinat de Foramón.  
 Està voltat d'hermots, sota una serra.

Dels pobles d'eixa terra  
 cap de tan decaygut s'en trobaria.  
 Deu el va ter y'l deixà està; s'diria  
 que tal com el va fer encara's troba:  
 ningú ha vist may alçar cap paret nova;  
 de velles, cada jorn s'en veuen caure.

Com que may hi va a raure  
 gent forastera llunya ni vehina  
 y ab el restant de terra mallorquina  
 els fills d'aquest poblet no tenen tracte,  
 per això li han donat un nom exacte:  
 el nom de Foramón; puig d'aquest mó  
 ells no han vist altre mó que Foramón.

Aquella gent ignota  
 de Sant Miquel Arcàngel és devota;

tant que, tallat en pedra, al entrà al poble,  
 s'hi veu son protector qui, ayrós y noble,  
 enarbora l'espasa flamejant,  
 mentre'l *banyut* s'estorça, renegant,  
 per rompre sos grillons d'una estrebada  
 y desexirs' de sa potent peijada.  
 No més per Sant Miquel fan grossa festa,  
 y és tanta la requesta  
 que, fins per predicar al novenari  
 (cas estrany, inaudit, extraordinari,)  
 van *al món* a cercar predicador  
 el batlle, el secretari y'l rector.

Un jove capellà molt aixerit  
 enguany han escullit  
 y encar qu'a n-ell, predicador dels grossos,  
 li dol haver d'anar a aquells terroços.  
 tant y tant l'un y l'altre l'amohina  
 qu'a la fi's determina  
 Aixís qu'arriba allà,  
 ja l'espera'l dinar:  
 sopa de farigola y amanit  
 y per *platillo*... bacallà fregit.  
 Be prou l'home s'explica;  
 be resten boca-oberts ab sa palica;  
 ningú deixa de ferne grans bocades...  
 mes l'endemà li donen arengades.  
 Y ve'l segón sermó; tothom esmenta  
 se àverbola seguida y escayenta;

és el mellò orador de les Espanyes. .  
 y l'endemà li donen caps y ganyes.  
 Mes ja cansat de ganyes y de moques  
 y de trescar per entre hermots y roques,  
 al ser el dia terç puja a la trona  
 y aixís els enrahonea:  
 «Germans meus, els hi diu, ditxosa terra  
 la qu'ignorada viu sota eixa serra;  
 els mortals qu'hi habiten,  
 de sermons, en vritat, no'n necessiten.  
 Els enemichs qu'a l'ànima fan guerra  
 no hi arriben al peu d'aquesta serra.  
 Com heu de teme'l món si n'esteu fòra?  
 El dimoni'l teniu ben a la vora;  
 més, com el té l'Arcàngel sota peu,  
 d'allí no's pot pas moure; no'l temeu.  
 Y la carn? Ah, la carn! còm podré creure  
 que per ella temptats us pogueu veure,  
 si, d'ençà qu'he pujat eixes montanyes  
 no més m'haveu ofert que caps y ganyes?  
 Sens món, dimoni y carn, els qu'hi habiten,  
 de sermons, repesch, no'n necessiten.»

Y deixant el poblet de Foramón,  
 el bon predicador s'en tornà al món.

En Jeroni

En Jeroni a trench d'aubada  
 s'en va anar a confessar;  
 els pecats que's confessava  
 fan escruixíl capellà;  
 ja li'n don'per penitència  
 un dia de dejunar »  
 En Jeroni s'ho apunta,  
 per no haver de rumiar:  
 «En Jeroni, plogui o nevi,  
 demà té de dejunar.»  
 El dia de coll s'acaba;  
 ja arribem a l'endemà:  
 allò qu'ahir s'apuntava,  
 avuy ho torna a mirar.  
 Lo qu'és el paper no falla,  
 y'l paper porta «demà».  
 Cada dia, quan se lleva,  
 de llegirlo no s'està;  
 mes, com que, per anys que passin,  
 el paper dirà demà,  
 en Jeroni no dejuna  
 ni jamay dejunarà.

## La senyora de Tous

A ne la vila de Tous  
 si n'hi havia una dama  
 qui's feya servir per duchs,  
 per duchs d'antigua niçaga.  
 Menjava en vaixella d'or,  
 dormia en cambra de marbres,  
 enjoyaven son vestit  
 l'or fi, perles y esmeragdes.

*Els duchs y més grans senyors  
 li'n jeyen de patges,  
 gatantejadors.*

Els aucells més esquisits  
 eren servits en sa taula,  
 fruysts exòtichs a desdir,  
 y'l mellor vi s'hi vessava.  
 Mes, la senyora de Tous,  
 ab tant d'or enlluernada,

no veya com sos cabals  
de dia en dia minvaven.

*Els duchs y més grans senyors  
ja no la voltaven,  
galantejadors.*

Adeu, la vaixella d'or,  
adeu, la cambra de marbres,  
adeu, taula suculent  
ont el bon vi s'hi vessava!  
Passava per un camí;  
a un vell casal ja trucava:  
—Si'm désseu aculliment,  
que la nit n'és arribada!

*Allí hi pasava la nit;  
abans no marxava,  
pa y nous li han servit.*

Tot menjant el pa y les nous,  
ja'n deya la noble dan'a:  
—Ah, si hagués sabut abans  
que'l pa ab nous tant m'agradava!  
No hauria menjat aucells,  
aucells d'uns estranys plomatges,  
ni may s'haurien vessat  
els mellors vins en mə taula.—

*Si arriba a menjar pa y nous,  
encara seria  
senyora de Tous.*

## Les tres ninetes

Si n'eren tres ninetes,  
tres eren tres.

Diu la més gran de totes:  
—Mare de Deu!

Si jo fos rica, rica,  
dels meus diners  
m'en compraria joyes  
d'or y d'argent.

—Jo, respòn la mitjana,  
si jo'n sigués,  
quin tip de menjar sucre,

Mare de Deul—

Y diu la més petita  
de totes tres:

—Si jo fos rica, rica,  
tot pels pobrets.—

Si n'eren tres ninetes,  
tres eren tres.

En Lluch

(TRADUHIT DEL FRANCÈS)

En Lluch camina a peu cap a la vila,  
menant sis ruchs comprats a n-el mercat.

Quan ja s'hagué firat,  
com que's troba rendit, pla s'espabila,  
y sobre un d'ells ja me'l teniu montat.  
Mes, oh, quina sorpresa y quina pena,  
quan ell compta cinch ases solzament  
y no mitja dotzena,  
com ell havia vist primerament!

Tres cops reprèn el compte  
y com, oblidant l'ase qui té a sota  
altres tants se descompta,  
de tant enuig com té, gayrebé bóta.  
Y sanglotant el pobre camperol,  
torna endarrera, mira a dreta, a esquerra,  
cerca de sol a sol  
per boscos y per valls, fins per la serra.  
Mes cansat de voltar, ve que s'atura

y, girant cuia, torna cap a casa,  
y sens baixar de l'ase,  
qui és per ell la mellor cavalcadura,  
a sa muller explica l'aventura.  
«Càlmat,—ella li diu,—càlmat, ximplet;  
tu comptes sols cinch ruchs y jo'n veig set.»

La pluja

(DEN MISTRAL)

Un çabater **festejava una noya**;  
 un camperol hi **era pla engrescadot**.  
 Ella tenia una faç bonicoya  
 bon troç de terres y fins un bossot.  
 Oyda! Vint anys y **un bossot!** No va mal!  
 Na Caterina, del poble **allunyada**,  
 era'ls diumenges **pels dos visitada**;  
 sempre constants y a l'hora cabal,  
 braus jugadors d'igual joch, feyen via  
 els dos galants a la seva masia.

El camperol **era un xich vergonyós**;  
 may no gosava passar l'emparrat  
 y la minyona en havent saludat,  
 li preguntava, **guaytant sempre enlayre**,  
 si la malura tenia'l **gra ros**.  
 Cap a l'estable marxava ans de **gayre**;

passant l'estrijol a l'ase, hi garlava  
 y sembla estrany; mes pel pobre diable  
 eix passatems era bo y delectable.  
 Altres vegades al porch visitava,  
 y allà al portal de la cort inclinantse,  
 rumiant ferm, ell anava enfilantse,  
 sense pensar en allò qui'l voltava.  
 Mes, poch a poch en sortia mansoy  
 y a la fi deya a la bella:—Renoy!  
 Es fa polit, veyeu, vostre porcell!  
 El çabater, un ardit estornell,  
 comptant ben prompte guanyar la partida,  
 a la masia hi entrava galant,  
 y o be den Pere, den Pau o en Joan  
 ell punt per punt explicava la vida.  
 L'altre tanasi, per ell, era un lluç  
 y, per mostrar lo traçut qu'ell se creya,  
 d'un mocadó'l tirapeu prest se treya,  
 nyinyol, alena y... amunt, cus que cus.  
 —Caterineta.—Què hi ha?—La çabata,  
 de tan menjat, té'l taló qui's remata;  
 dónmela tost. que t'hi clavaré un clau.  
 —Mes, és diumenge.—Què hi fa, si a tu't plau?—  
 Tot inclinantse davant la minyona,  
 ab polidesa'l garneu çabater  
 treya del peu la çabata bufona.  
 La noya, rès, no sabia que fer:  
 del çabater li agrada la traça;  
 la calçaria com a ella li plau,

y'l camperol, qui està fet un babau,  
veu que la estima y no li desplau massa.

Un bell diumenge, a l' hora ficsada,  
mentre'ls galants a la casa estimada  
prenien vistes, com solien fer,  
tot d'un plegat començà una ruixada  
que, no té compte l'ayguat que caygué.  
El çabater no deixà la paraula,  
mes el pagès aviat se cansà:  
tant que, abocantse demunt de la taula,  
poch a poquet adormit hi restà,  
El ditxo diu: «rè s del món ens enuja  
tant com les dònes, la xerra y la pluja»  
Mes tan depresa com l' altre ovirà  
que ja'l pagès s'era ben adormit,  
—Vès, el muçoll! — li digué a la minyona,  
mentres el cuyro picava ab dalit,—  
Dorm com un tronch! Be l' hem feta prou bona!  
Oh, aquets terroços! Si vols un pagès,  
Caterineta, sabràs la fam qu'és.  
Aixís que'l cel s'ennuvola una mica,  
encar no plou, que ja deixen la feyna;  
de quinze dies ja no toquen eyna,  
y a casa nostra tot l' any s'hi repica!  
El nostre sí qu'és ofici arrencat.  
Si val més or que no pesa: sens treva,  
de dia y nit, tant si plou com si neva  
el çabater està pica que pica.—

Y, mentrestant que garlava animat,  
 obria'l cuyro y'l punt apretava,  
 rapidament els seus punys manejava,  
 l'agut nyinyol alegroy relluhia  
 y la donzella ab molt gust el sentia  
 y la rahó gayrebé li donava.

Emprò, la pluja ja havia minvat  
 y'l sol brillant alegrava ja'l prat;  
 demunt del blat y del vert moscatell,  
 tot era alegre, fresquívol y bell  
 y, relluhentes les gotes penjant.  
 feyen de perles a cada ramell.  
 El camperol se va anar desvetllant,  
 mitj ensonyat se fregà les parpelles,  
 ovirà'l temps mentre anà badallant.  
 —Benedicció!—clamà ple d'alegria.—  
 Oh, pluja santal tu has fet meravelles!  
 Ja les moreres s'ompliràn de fulles;  
 als meus forments també pla'ls convenia;  
 ab blat d'enguany veig les sitjes curulles,  
 que cada tija darà cent per hu. .  
 Y'ls meus rahims? Ja no envejo a ningú.  
 Ja tornaré a amarà'ls pèsols ab oli  
 y, cullint alls, podré fer alloli.—

—Serà vritat?—diu la Caterineta,  
 qui sens dir mot ascoltava'l pagès—

que'l çabater ha d'estâ a la banqueta  
 de nits y dies y tota l'anyada,  
 tot per guanyar una trista soldada,  
 mentres que l'home de camp, com si rès,  
 fa la fortuna sols dormint y fòra?  
 Amich pegot, que't conservis, adeu,  
 Tu, qui restaves a fòra, amor meu,  
 d'ara en avant vull tenirte a la vora.—

Gent terrassana, cavayre o fangayre,  
 qui avergonyintvos del nom de pagès  
 de deixâ'l càvech no us costa pas res  
 o de l'arada vos cansa'l gran pes  
 y a cercâ ofici no us hi penseu gayre:  
 heu de saber que teniu un art sant;  
 no us en mogueu, estigueune orgullosos.  
 Avant y fora! estigueeu coratjoses,  
 qu'és Deu meteix qui'l treball va escurçant.  
 Que sembreu blat, o be aufals o tajoi?  
 Deu fa que plogui, Deu fa lluhí'l sol.  
 Deu ab vosaltres és, donchs, més amant.  
 Pau y salut Ell a tots us envia  
 y més qu'a cap llivertat, alegria.

## La Providència

(DEN MISTRAL)

L'atrotinat Menja-quan-pot  
 qui té un parrach per tot vestit,  
 qui al estiu beu a un regarot  
 y qui al hivern està arraulit,

de viuic soi no gens content,  
 pren per mullé a na Colomina,  
 qui s'enmiralla en la corrent  
 y ab carts asprosos es pentina.

Un burgeset d'aquells aixuts  
 qui, no pensant sino en el lucre,  
 temen que'n vinguen de menuts  
 perque no gasten massa sucre,

digué als gentils casats de nou:  
 —Un bon tacó be'l mereixe;

si avuy per dos no teniu prou,  
quan sereu quatre còm viureu?

—Senyor, diu ell, ella com jo,  
sent ayguaders, ben poch gastem,  
y quan el pa no trobem bo,  
ab verdulagues ja passem.

—Mes, infeliç, y vostres fills  
de que viuràn? de visions?

—Quan Deu envia al món cunills,  
senyor, també envia llacsons.

# \* \* ESCENES \* \*

## L'arbre ciutadá

Al mitj de la ciutat,  
a dintre d'un tancat  
que'l sol jamay el veya,  
un jorn nasqué quelcom:  
pera donarli un nom,  
«un arbre», la gent deya.

Malalt y denarit,  
coll-tort, groguench, neulit,  
per neus y per gebrades.  
coin tisich cançoner  
qui may tomba per be,  
passava les anyades.

Així'l vegé l'estiu;  
llavors que tot reviu,  
totjust si tragué tulla.  
Així'l vegé l'hivern;

**son tronch, tot sol y vern,  
semblava una despulla.**

**Jamay ningú'l cuydà;  
ningú l'embolcallà  
en nits de fret mortíter;  
ni may, quan tingué set,  
rebé un rajolinet  
de líquit salutíter.**

**Mes ell, sempre visquent  
y, fins quan, somrient,  
l'abril poncelles bada,  
un any, l'arbre neulit  
semblà qu'ab més dalit  
refeya sa brotada.**

**Demunt d'aquell tancat,  
un alterós terrat  
cuydava fer denteta;  
allí hi tocava'l sol,  
allí enlayrava'l vol  
la frèvola aureneta.**

**Y l'arbre, ab viu anhel,  
fitava'l tronch al cel**

aont el sol lluhia,  
y anava's estirant,  
mogut pel dalè sant  
de respirâ ab follia.

El sol s'en compadí  
y cada dematí  
més cap avall tocava;  
mes l'arbre denarit  
era petit, petit,  
y'l sol no hi arribava.

Mes, ell anant baixant  
y l'arbre anant pujant,  
un jorn el conseguia;  
aqueell primer petó,  
al trist de l'arbrissó  
la sava enrobustia.

Y l'arbre esprimatxat  
.muntà dalt del terrat,  
y eixint d'aquella tanca,  
ab ayre, llum y sol,  
tragué per tot son vol,  
el tronch, novella branca.

Ben prompte son brancam  
posà gemat fullam,

tot engroixintse a l' hora,  
y en tant, poch a poquet,  
furgant a la paret,  
l'arrel eixia fòra

• • • • •  
Al veure, l'amo irat,  
el mur aclivellat  
y l'ombra de les fulles,  
un dia cru d'hivern,  
un foch com un infern  
va fer ab ses despulles.

## Emporion

Com cisne màgich qui demunt les ayses  
 restés estàtich en dormida dolça,  
 breçat pel càntich amorós y sòpit  
 de les onades;

surant per entre la nevada escuma  
 qui li murmura una cançó de besos,  
 alça's Empòrion, la colònia grega.  
 més blanca encara.

Es un rebrot de les ciutats de Jònia  
 qui en terres verges ha donat florida  
 y arreu escampa l'exquisida flaire  
 d'art y cultura.

Es la mimada dels despresos focis  
 qui per Massàlia han oblidat llur terra,

d'ençà qu'Euxenos empeltà les seves  
grega y indígena.

Es Arethusa, la donzellà casta  
qui mostra a l'aygua sa bellesa nua  
y qui, sorpresa per mirada obscena,  
fuig vers la platja.

Y allí hì arrela la ciutat novella.  
y allí a Minerva un temple nou basteixen,  
y allí y arriben y d'allí s'en tornen  
les nauç curulles.

Porten la fusta dels abets y rouredes,  
el ferro verge de l'altiu Pirene,  
la dolça fruyta que'l mitj dia'ls brinda  
y'l most vivích.

Y ardides solquen regions ignotes  
ont la mirada del Senyor no abasta  
y tornen plenes de metalls preciosos,  
de sorra aurífera.

En tant, a l'hora, ls aspres indigetes,  
fidels amichs, mes no servents innobles,  
al costat de l'Empòrion forastera,  
n'hi fan una altra.

Si l'una és blanca y és gentil y ayrosa,  
l'altra és feixuga com un braç de ferro;  
si l'una acoba a artífices y sabis,  
l'altra'ls rebutja.

Vol l'indigeta ses costums selvatges,  
vol viure fort y poderós y lliure,  
y aixeca un mur qui sempre més separe  
la ciutat doble.

Mes el pit ample del soldat indígena  
és la coraça del soldat de Fòcia;  
quan l'indigeta revolcantse espira,  
el grech el venja.

Cors qui bateguen, a sos deus terribles  
immola'l barbre, pregonant victòria,  
mentres l'helè festeja ab dances llúbriques  
sos deus graciosos.

Y l'un s'en torna a sa ciutat ayrosa,  
y l'altre corre a sa ciutat feixuga  
y a redós del gros mur, entona càntichs  
d'independència.

### De l'infantesa

Qu'hermoses apareixen aquelles hores  
 del temps de l'infantesa, tendres, boyroses!  
 Encara'm sembla veure la vella Antònia.  
 Y com m'afalagava, la pobra donal  
 Ella'm volia sempre forsa a la vora,  
 em pujava a la falda y'm dava coses,  
 m'omplia de besades ben sorolloses  
 y'm sentava a la taula dalt de la trona.

Oh belles recordances, que'l temps no esborra!  
 Qu'eren bones les guixes de càla Antònia!

Col·lotge

En la santa fusteria  
 entre onades d'alegria  
 el treball hi va surant;  
 Sant Joseph hi riboteja,  
 y aprop seu, Jesús s'enseja  
 dues fustes encreuant.

Ab dalè Joseph s'hi posa,  
 mes després cansat reposa  
 y esplayant son esperit,  
 a Jesús crida a sos braços  
 y lligantlo ab sos abraços,  
 lo reté demunt son pit.

Mes Jesús d'ell se desvia  
 y desuig, com may solia,  
 son bes manyach y suau;  
 ja sa cara's posa trista;  
 ja s'ha entenebrat sa vista,  
 sempre pura com cel blau.

Sant Joseph, quan això veya,  
—Què t'apena?—ja li deya  
suspirant ab dolor greu:  
—No és prou dolça ma besada?  
no és prou forta ma abraçada.  
que t'al'lunyis d'aprop meu?—

Y'l bon Jesús li contesta:  
—Si decau, pare, ma testa,  
si suspiro de tristor,  
no és que'm pesi ta abraçada,  
no és qu'anyori ta bésada  
per un altre de mellor.

Es qu'avuy a la memòria  
m'ha acudit tota l'història  
de mon trist esdevenir;  
és que, al rebre tos abraços,  
vaig veyst qu'en altres braços  
més feixuchs haig de morir.

Y allavors, en ma agonia,  
aquest bes qui m'estasia  
no rebré, per ma dissort;  
en ma darrera jornada  
serà l'única besada  
la besada de la mort.—

Ab la febre que l'arbora,  
—¿Qui't separa de ma vora?—  
diu Joseph esferehit.  
—Res del món ha d'allunyarte;  
may ningú podrà robarte  
lo meu bes amorosit.—

→ Y ab desfici amanyagantlo  
y cent cops petonejantlo  
sobre sa falda l'assèu  
y l'estreny ab sos braços;  
mes Jesús, entre sos braços,  
guarda'l's braços d'una creu.

El tren

El tren va escapat,  
 per serres y planes,  
 trasbalça la pau  
 de pobres cabanes,  
 arriba de lluny,  
 va a terres llunyanes.

El seu espignet  
 desperta l'aucella;  
 astora a n-els bous  
 fermats a la rella;  
 trenca del bover  
 la tonada vella.

L'avia quan el sent,  
 endins s'entafura;  
 el bon camperol  
 s'el mira ab fretura;  
 l'esperal jovent  
 allà ont se detura.

Y arrenca rabent,  
es pert ans de gayre,  
y deixa a son pas  
el gran rondinayre  
mocadors volant  
y braços enlayre.



# \* POST SCRIPTUM \*

*Oh blanques fulles del meu llibre!  
avuy començà vostra nit.  
No us fa brillar genial flama;  
deixareu rastre ben petit.  
Mes jo us veuré com fulles mortes  
qu'heu dut ma sava y mon dalit,  
y us tindrà'l món com la mortalla  
ue du'ls meus cants a etern oblitq.*



## Notes

### Rondalles

Les composicions d'aquesta secció originals formen part del llibre gayrebé agotat *Rondalles y faules de cayent popular*. Del mateix llibre me n'he reservades d'altres que potser més enllà torni a publicar en un aplech de poesies pera noys.

### Empòrion

...d'ençà qu'Euxenos empeltà les saves—grega y indigena.— Heusquí com reterien els grechs la seva fundació de Massàlia (Marsella): Un mercader foci, de nom Euxenos, desembarcant a la costa de la Gàlia d'arribada forçosa, feu cap al territori dels segobriges, a l'Est del Rose. El rey d'aquest poble, Nann, donà bona acullida al foraster, l'invità al gran fes-tí qu'havia preparat aquell dia meteix pera celebrar el casament de la seva filla. A l'acabament del banquet, la verge's presentà, portant, segons costum, la copa que devia oferir a qui elegís per espòs; y, ja sia per casualitat, curiositat de dona o impuls impuls diví, es ficsà en l'hoste del seu pare y li presentà la copa. Nann acceptà l'estrangeper gendre, y li donà com a dot el lloch ont havia saltat a terra. (*Luruy: Història dels grechs.*)

Es Arethusa, la donzella casta...—Arethusa era una ninfa molt pura qui, banyantse en les aigües de l'Alfeu, s'en enamorà'l deu del riu, vegentse obligada a fugir a Sicília pera lliurar-se d'ell. Aixís Empòrion, qui's banyava en mitj de la mar, puig qu'ocupava una illa, pera major seguretat passà a la platja, en terra indigeta. Escau doblement la comparança,



# TAULÀ

Plana

***Missantropia***

<i>Com el sant per emartri.....</i>	5
<i>Lluny de la meva terra.</i>	7
<i>Per la platja.</i>	9
<i>Mar endins.</i>	11
<i>Pels carrers.</i>	13
<i>Primavera trista.</i>	15
<i>Nova primavera.</i>	17

***Amoroses***

<i>Preludi.</i>	19
<i>Reincidència.</i>	20
<i>Mal d'amor.</i>	21
<i>Amoreta.</i>	24
<i>Llir entre cars..</i>	25
<i>Pel jardí.</i>	26
<i>Recort.</i>	27
<i>Ausència..</i>	29
<i>Evocació..</i>	30
<i>Prosa.</i>	31
<i>Epílech.</i>	33

***Endreces***

<i>Rosa mística.</i>	35
<i>A la padrina.</i>	38
<i>Al gran poeta català Mossèn Jacinto Verdaguer.</i>	39
<i>A l'Aplech Catalanista.</i>	41
<i>La boyra de Montserrat.</i>	44
<i>Als pastors de Monistrol</i>	47
<i>Per un àlbum.</i>	49

	<u>Plària</u>
A unes aurenetes. . . . .	50
A Abel (D'Andreu Chénier). . . . .	51
Himne al Sants Ignocents (D'Aureli Prudenci Clement). . . . .	53
 <i>Natura</i> 	
Estiu. . . . .	55
Fantasia de tardor. . . . .	59
Dret al cim. . . . .	61
La meva feixa. . . . .	63
Aubada sinistra. . . . .	65
Al Montseny. . . . .	66
 <i>Rondalles</i> 	
El dir de la gent. . . . .	69
Les camises d'estopa. . . . .	71
El novenari de Foramón.. . . . .	73
En Jeroni. . . . .	76
La senyora de Tous . . . . .	77
Les tres ninetes. . . . .	79
En Lluch (Del francès). . . . .	80
La pluja (Den Mistral). . . . .	82
La Providència (Den Mistral).. . . . .	87
 <i>Escenes</i> 	
L'arbre ciutadà. . . . .	89
Empòrion. . . . .	93
De l'infantesa. . . . .	96
Col.lotge. . . . .	97
El tren. . . . .	100
 <i>Post scriptum</i> 	
<i>Oh fulles blanques...</i> . . . . .	103
<b>Notes.</b> . . . . .	<b>105</b>
<b>Errades..</b> . . . . .	<b>107</b>

## Obres poètiques del mateix autor

---

	Preu
<b>Suspirs y fantasies</b> , primers versos. . . . .	6 rals
<b>Faules d'Isop en vers</b> , llibre primer (agotat)	
<b>Faules d'Isop en vers</b> , llibre segon. . . . .	4 »
<b>Rondalles y faules de cayent popular</b> (agotantse). . . . .	2 »

De venda a les llibreries Baguñà, Verdaguer, «L'Avenç», López, «La Hormiga de Oro», Puig, etc.

---

---

## OBRA NOVA

---

## Lliçons d'Ortografia catalana

Obra qui armonisa'l s parers dels mellors gramàtichs; de gran utilitat pera les escoles y pera'l s qui cerquen una guia clara, breu y metòdica pera escriure en català.

## Preu: una peceta

De venda a les meteixes llibreries.



*Fou acabat d'estampar el present llibre  
a la tipografia den S. Asmarats,  
St. Andreu, Barcelona, als VI  
dies del mes de Setembre  
de l'any del Senyor  
MCMVII.*











Preu: Sis rals.





This book should be re  
the Library on or before the  
stamped below.

A fine of five cents a day is incurred  
by retaining it beyond the specified  
time.

Please return promptly.

om 2808.14.30  
plech de versos.  
Fidener Library

002763428

3 2044 084 681 451